

ה"ת 2816/05/15 - אחמד זועבי נגד משטרת אום אל פחם

בית משפט השלום בחדרה

ה"ת 2816-05-15 זועבי נ' משטרת אום אל פחם
תיק חיצוני:

בפני	כבוד השופטת רקפת סגל מוהר
מבקש	אחמד זועבי
נגד	
משיבה	משטרת אום אל פחם

החלטה

מונחת בפני בקשה להחזרת תפוס.

רקע וטיעוני הצדדים

ביום 20.4.15 נתפס רכב מסוג טנדר ניסן מ.ר. 52-631-69 (**להלן: "הרכב"**) הרשום על שם חברת "א. נפאפה בע"מ", בשעה שהמבקש נהג בו כשהוא מסייע שני נוסעים שהינם תושבי אזור יהודה ושומרון ואשר שהו בישראל ללא היתר שהייה או העסקה כדין.

ביום 29.4.15 הוגש כנגד המבקש כתב אישום המייחס לו עבירות של העסקת והסעת תושב זרים שלא כדין, לפי סעיפים 12א(ב) ו- 12א(ג)(1) לחוק הכניסה לישראל, תשי"ב-1952 (**ת"פ 50223-04-15**).

המבקש העותר להחזרת הרכב לידי מן הטעם שמדובר ברכב המשמש אותו בעבודתו כקבלן בניין ומהווה מקור פרנסה עבורו, מעלה כנגד עצם תפיסתו את הטענות הבאות:

א. המשיבה הפרה את חובת תיעוד ההליכים החלה עליה, בכך שלא מסרה למבקש הודעה בכתב בדבר העילה לתפיסת הרכב, פרק הזמן בו הוא עתיד להיות תפוס והוראת החיקוק שמכוחה בוצעה התפיסה (יצוין כי מדובר בטענה שככל הנראה נטענה על ידי ב"כ המבקש ככל בשלב שבו טרם נודע לו על הגשת כתב האישום הכולל הודעה בדבר כוונת המשיבה לבקש את חילוט הרכב בתום ההליך הפלילי שננקט נגדו).

ב. מקור סמכות המשטרה לתפיסת רכב שבוצעה בו עבירה של הסעה שלא כדין של תושב זר הוא סעיף 12א(ג1) לחוק הכניסה לישראל, תשי"ב-1952 והתנאים הקבועים בו לא התקיימו בנסיבותיו של מקרה זה.

ג. גם אם ימצא כי מדובר בתפיסה שבוצעה כדין, הרי שאין הוא עתיד לשמש כראייה בבית המשפט וגם אם המבקש יורשע בעבירות המיוחסות לו בכתב האישום, לא יוכל בית המשפט להורות על חילוט.

בתגובה לבקשה זו הודיעה המשיבה כי היא מתנגדת להשבת הרכב שכן מדובר ברכב ששימש את המבקש לביצוע עבירה של הסעת שב"ח וכי בכוונתה לעתור בסיומו של ההליך המשפטי לחילוט הרכב בהתאם להוראת סעיף 39 לפקודת סדר הדין הפלילי (מעצר וחיפוש) [נוסח חדש], התשכ"ט-1969.

דין והכרעה

סעיף 12א(2) לחוק הכניסה לישראל קובע כי:

"אדם שהורשע בעבירה לפי סעיפים קטנים (ג) או (ג5), ושבתוך שלוש שנים מיום הרשעתו הורשע באחת העבירות כאמור יחולו לגביו הוראות אלה:
(1) בית המשפט אשר הרשיע אותו בעבירה הנוספת יורה על חילוט הרכב שבו נעברה העבירה, אם הוא בעליו של הרכב או המחזיק בו דרך קבע, ואולם רשאי בית המשפט, בנסיבות מיוחדות שיפרט בפסק הדין, שלא לעשות כן; החליט שלא לחלט את הרכב יחולו הוראות סעיף קטן (ג2)".

כלומר, במקרים בהם מורשע נאשם בעבירה נוספת לפי חוק הכניסה לישראל הנ"ל - קיימת חובת חילוט, למעט באותם המקרים שבהם מתקיימות נסיבות חריגות ומיוחדות המצדיקות שלא לעשות כן.

נשאלת השאלה האם אכן, כטענת ב"כ המבקש, הוראת סעיף זה יש בה כדי לאיין את האפשרות לחילוט הרכב בהתאם סעיף 39 לפסד"פ הקובעת כי:

"(א) על אף האמור בכל דין, רשאי בית המשפט, בנוסף על כל עונש שיטיל, לצוות על חילוט החפץ שנתפס לפי סעיף 32, או שהגיע לידי המשטרה כאמור בסעיף 33, אם האדם שהורשע במעשה העבירה שנעשה בחפץ או לגביו הוא בעל החפץ; דין צו זה כדין עונש שהוטל על הנאשם.

תשובה ברורה לשאלה זו אפשר למצוא בדברי כב' השופט רובינשטיין ברע"פ 4105/06 ג'אבר נ' מדינת ישראל ולפיהם:

"... המצב המשפטי הנכון בעינינו הוא, כי סעיף 39(א) על עמדו עומד ובכל עת, והוא אינו הוראת שעה. הוא מקנה שיקול דעת לבית המשפט החל מעבירה ראשונה. ואולם, במקרה של עבירה נוספת, מחמירות הוראות הדין - על פי חקיקת השעה: שיקול הדעת של בית המשפט מצטמצם, ותחת שיקול דעת אם לחלט, בא שיקול הדעת אם לא לחלט."

יחד עם זה, נקבע לא אחת כי כאשר תפיסת נכסים נעשית על מנת להבטיח אפשרות לחלט את החפץ, יש טעם בקביעת תנאי כספי המקיים מתאם עם ערכו הכלכלי של הנכס.

כך למשל, בבש"פ 6529/10 דודו מגידש נ' מדינת ישראל נקבע כי:

"בבוחנו את האפשרות להוציא צו זמני, שומה על בית המשפט לבחור

באמצעי שלצד הגשמתו את התכלית שלשמו ננקט, פגיעתו הקניינית

בבעל הרכוש מינימאלית והוא מאזן ככל שניתן בין האינטרס הציבורי

שבהבטחת החילוט לאינטרס הפרט בקניינו".

לאחר ששמעתי את טיעוני הצדדים ועיינתי בהודעת המבקש (ת/1), על רקע כתב האישום שהוגש נגדו ועברו הנקי, סבורני כי ניתן להסתפק במקרה זה ב"חלופת תפיסה" שפגיעתה בזכות הקניין שלו תהא פחותה (ר' רע"פ 1588/13 סובחי נ' מדינת ישראל).

בהודעה שנגבתה ממנו במשטרה הודה המבקש ב"הסעת שלושה תושבי שטחים שאין להם אישורי כניסה לישראל" כמו גם בהעסקתם משהסביר שעשה כן "כי אין עובדים ישראלים שמוכנים לעבוד במחירים האלו". בנוסף לכך, במהלך הדיון שהתקיים בפניי אמר המבקש כי הרכב אכן רשום על שם חברת א. נפאפה בע"מ ואולם אישר כי הוא רכש אותו ממנה.

לנוכח הזיקה הברורה הקיימת בין הרכב נשוא הבקשה לבין העבירה והצהרת המשיבה על כוונתה לבקש את חילוט הרכב מחד ולאור טענות המבקש בדבר הנזק שייגרם לו כתוצאה המשך תפיסת הרכב עד לתום ההליך המשפטי, הנני מורה על השבת הרכב לידי המבקש, בכפוף לתנאים הבאים:

א. ניתן בזאת צו האוסר כל דיספוזיציה ברכב מסוג טנדר ניסן מ.ר. 52-631-69. הצו יירשם במשרד הרישוי כתנאי לשחרור הרכב.

ב. עד ליום 10.6.15 יפקיד המבקש סך של ₪ 7,500 במזומן או בדרך של ערבות בנקאית בקופת בית המשפט, להבטחת תפיסת הרכב למקרה שבו הוא יחולט.

ג. עד ליום 10.6.15 יחתום המבקש על התחייבות שלא לבצע כל דיספוזיציה ברכב אלא לשם חילוטו על ידי המדינה.

המזכירות תשלח העתק מהחלטתי זו לב"כ הצדדים בפקס.

ניתנה היום, י"ב סיוון תשע"ה, 30 מאי 2015, בהעדר הצדדים.